ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА

СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА
Вх. №
София 1505, ул. "Черковна" №90

пр. пр. № 2392/2019 г.
гр. София 11.11 2019 г.

П О С Т А Н О В Л Е Н И Е

гр. София, 08.11.2019 г.

ВАЛЕНТИНА МАДЖАРОВА – прокурор при Специализирана прокуратура, след като се запознах с материалите по пр. пр. № 2392/2019 г. по описа на СП,

У С Т А Н О В И Х:

Преписката е образувана в Специализирана прокуратура по повод изпратен от ВКП,на осн.чл.411а,ал.1,т.4,б."з" от НПК сигнал от председателя на ГД"Боец"-Г.Георгиев.

Посредством сигнала са наведени доводи за извършено престъпление по чл.288 от НК „Престъпления срещу правосъдието" от магистрати работили по случая известен като „Недосегаемите".

Съгласно разпоредбата на чл. 411а, ал.1, т.4, б."з" от НПК, делата за престъпление по чл.201 – 205, 212, 212а, 219, 220, 224, 225б, 226, 250, 251, 253 – 253б, 254а, 254б, 256, 282 – 283а, 285, 287 – 289, 294, 295, 299, 301 – 307, 310, 311 и 313 от НК, извършени от съдии,прокурори и следователи, са подсъдни като първа инстанция на Специализиран наказателен съд, което определя Специализираната прокуратура като компетентна да осъществява ръководство и надзор по посочената прокурорска преписка.

С постановление от 05.11.2019г.,кредитирайки така постъпилия сигнал като законен повод по смисъла на чл.208,т.1,вр.чл.209 от НПК,по метода на чл.145,ал.1,т.2 от ЗСВ е разпоредена проверка.Целта на проверката е изясняване на обстоятелствата около изнесените в сигнала данни,т.е извършено ли е от обективна страна осуетяване на наказателно преследване и налице ли е неизпълнение на задължения по служба.

Установено е следното:

Поводът за депозиране на сигнала и изнесените данни,касаят т.нар.дело „Недосегаемите",а именно досъдебно производство №23-СП/2009г. по описа на Следствен отдел към СГП,пр.пр.№4-4142/2009г.Делото е образувано на 24.09.2009г.за престъпление по чл.321 от НК.По делото като наблюдаващи прокурори са работили последователно както следва-прокурор Ю.Христова,

прокурор Я.Димитров, прокурор Л.Кръстева.Делото е взето на Специален надзор по реда на Указание утвърдено със Заповед №ЛС-729/2014г. на Главен прокурор и всички действия по него са съгласувани с надзорните прокурори от САП и ВКП.По метода на чл.216 от НПК,с постановление от 02.12.2010г. от досъдебното производство са отделени материали ,с оглед доказателства за извършено повече от едно престъпление,а именно такива по чл.253,ал.3,т.1, пр.1,вр.ал.1,вр.чл.20,ал.2 от НК и по чл.255,ал.3, вр.ал.1, т.2,6, вр.чл.20,ал.2 от НК,в отделно досъдебно производство заведено по №12/2011г. по описа на СО при СГП,пр.пр.№69/2011г. по описа на СГП.Наблюдаващи прокурори по отделено дело са били прокурор Л.Кръстева и прокурор Иван Гешев.С постановление от 03.06.2011г. от досъдебно производство №23СП/2 009г. на осн.чл.216 от НПК са отделени още материали,които след отделянето са присъединени към досъдебно производство 12/2011г.

Първото досъдебно дело/ДП 23СП/2009г./е решено от прокурора със споразумение .С протоколно определение по НОХДС-573/2011г. по описа на СГС,НО,21 състав ,в законна сила от 03.08.2011г. постигнатото съгласие между държавното обвинение,защитата и 5 обвиняеми лица е одобрено.Всички те са признати за виновни за престъпление по чл.321,ал.3,пр.2,вр.ал.1 от НК. Наложени са им наказания „Лишаване от свобода“,по отношение на едно от лицата ефективно,а за останалите 4 условно/ приложен е института на чл.66 от НК/.

По второто досъдебно производство /ДП12/2011г./,с постановление от 14.02.2012г. на прокурор Кръстева,на осн.чл.216 от НПК са отделени материали, касаещи други престъпления,които материали са присъединени към пр.пр. №762/2008г. по описа на СГП.С постановления от 28.03.2013г.и 08.05.2013г.,на осн.чл.216 от НПК са отделени материали извън предмета на разследване по ДП 12/2011г.,които материали са присъединени към други производство по описа на СГП.С постановление от 04.04.2013г.,на осн.чл.243 от НПК досъдебното производство е частично прекратено по отношение на осем лица,за част от разследваните престъпления/някои от тези лица са били с повдигнати обвинения,а спрямо други доказателствата са били недостатъчни по смисъла на чл.219 от НПК за повдигане на обвинение/.На това постановление за частично прекратяване е осъществен съдебен контрол.С Определение на СГС-НО постановлението е потвърдено.След влизане в сила на постановлението за частично прекратяване, досъдебното производство е решено от прокурора с внасяне на обвинителен акт срещу три лица за престъпления по чл.255,ал.3,вр.ал.1,т.2,т.6,пр.1,т.7,вр.чл.26 от НК,а именно за избягване установяване и плащане на данъчни задължения в особено големи размери 1 969 000 лева,извършено в условията на продължавано престъпление. Обвинителният акт е внесен от прокурор И.Гешев.Отделно от това по същото дело по предложение на прокурора ,по реда на чл.83б,ал.1 от ЗАНН,АССГ е

наложил имуществени санкции на юридическо лице обогатило се от данъчните престъпления в размер на 500 000лв. и 401 254лв. ,като реалното изпълнение и на двете санкции е било обезпечено посредством наложени отново по инициатива на прокурора запори.Въпросните суми са постъпили във фиска.

След запознаване с материалите по преписката предвид изложената хронология,считам сигнала за напълно неоснователен по следните съображения:

Престъплението по чл. 288 НК е насочено против правосъдието. То е посегателство срещу съдебната власт от лица, които са ангажирани с нейното осъществяване.В този смисъл прокурорите,какъвто е и зам.главния прокурор Иван Гешев принципно са годни субекти на престъпление в длъжностното си качество. Това престъпление се изразява във възпрепятстване вземането на правилни решения от органите на съдебната власт и има специална цел - да избави от реализиране на наказателна отговорност лица, извършили престъпление. Важно е да се отбележи,че спрямо лица, които не са участвали в осъществяване на престъпление, не е възможно обективно да се извърши укривателство.Това означава, че за да е осъществен престъпния състав на чл. 288 НК, следва категорично да бъде установено предварително, че наказателната отговорност на лицата, спрямо които е осуетено наказателното преследване, е възникнала и че изобщо е налице хипотеза на осуетяване на наказателно производство.В конкретния случай и по двете хронологично описани досъдебни производства липсват каквито и да било основания да се приеме, че магистрати в лицето на прокурорите работили по тях,вкл. и прокурор Гешев са извършили действия,с които напрактика са избавили наказателно отговорни лица от наказателно преследване.Тъкмо обратното.По първото дело,за което следва да се отбележи че е приключило в изключително оптимални срокове е налице влязъл в сила осъдителен съдебен акт.Второто дело също е внесено с обвинителен акт,като освен това по него се наблюдава изключително активна дейност на прокуратурата,именно с оглед съблюдаване на обществения интерес, като са прилагани всички възможни институти-този по чл.72 от НПК,както и този по чл.83б от ЗАНН.Вярно е,че по това второ дело е налице постановление за частично прекратяване.Некоментирайки обстоятелството, че този акт е бил надлежно ревизиран от съда,на осн.чл.243, ал.4 от НПК, при положение че доказателствения анализ е сочел на извод за недостатъчност на доказателствата,то аргументиране на обвинителна теза също би била съставомерна по други състави на НК.А това,че доказателствения анализ е извършен законосъобразно и обосновано не би могло да се оспорва,тъй като постановлението е било потвърдено от СГС.По преписката няма никакви данни, дори и косвени, за наличие на особени връзки и нерегламентирани контакти между магистрати и обвиняемите по въпросните две дела, които биха дали възможност и създали условия за осъществяване на

специалната цел на престъплението, което сигналоподателя Г.Георгиев в качеството му на Председател на гражданско движение „Боец“ твърди,че е извършено.Още по-малко такива са налице по отношение на прокурор И.Гешев.

За пълнота намирам за нужно да отбележа,че при изяснената конкретика , най-малкото буди недоумение ,че единствено на прокурор Гешев се приписва извършено престъпление,при положение че по делата са работили множество прокурори,съдии,а също и то не без значение и следователи.

Очевидно сигналоподателя-г-н Георгиев черпи аргументи за тезата си от аудиозапис разпространен в интернет пространството. В практиката на ВКС се приема, че видеозапис, направен с предварително поставена и обозначена на обществено място камера може да бъде доказателство в наказателния процес.В такива случаи говорим за т. нар. "случаен" запис/. Различна обаче е ситуацията, когато едно частно лице преднамерено тайно записва или подслушва друго лице за да го уличи в извършване на престъпление т. е. нарочно създава таен запис, явно заобикалящ правилата на НПК. Такъв запис категорично не покрива белезите на т.нар.“случаен запис“.Създаденият по този начин запис няма няма характера на годно доказателствено средство в наказателния процес,защото е осъществен в нарушение на чл.32,ал.2 от Конституцията,която забранява следене,фотографиране,филмиране и записване по друг начин без знанието на лицето или въпреки изричното му несъгласие,освен в случаите изрично предвидени в закона. Следователно принципното решение за допустимостта да бъдат ползвани като валидно доказателство видео и звукозаписите, създадени от частни лица ,извън реда за прилагане на СРС, следва да се търси не само на основата на естеството на нарушение на правото на личен живот, но и на обстоятелствата, при които те са събрани, и дали тези обстоятелства поставят под съмнение тяхната надеждност или истинност.В Република България съществуват строги правила ,с оглед защита на конституционните права на гражданите.Такова правило несъмнено е ЗСРС. Съгласно ЗСРС те представляват технически средства и оперативни способи за тяхното прилагане, които се използват за изготвяне на веществени доказателствени средства – кинозаписи, видеозаписи, звукозаписи, белязани предмети, фотоснимки. По съществото си това са тайни мерки, които представляват намеса на държавните власти в правото на личен живот на гражданите, което защитено от чл. 8 ЕКПЧ и чл. 32 от Конституцията на Р България. Специално следва да се подчертае, че използването на СРС по отношение на граждани за разкриване на престъпления е държавна намеса в правото на личен живот. Именно поради секретността на мерките за наблюдение, използвани от държавни органи и съществуващия риск от злоупотреба с власт, в националният закон - НПК и ЗСРС са предвидени правила за условията и обстоятелствата, при които властите имат право да прибягнат към тази тайна и потенциално опасна намеса в правото на зачитане на личния им живот и кореспонденция на гражданите.Съвсем неслучайно и

именно с оглед охраняване на обществения интерес и правата на гражданите законодателя е криминализирал произвеждането,използването, продаването или държането на специално разузнавателно средство без надлежно разрешение по закон/чл.339а от НК/,криминализирано е също така и действие на длъжностни лица ,които противозаконно разрешават,разпореждат, прилагат, съхраняват информация събрана чрез СРС/чл.284в от НК/.Ето защо и публично разпространеният звукозапис не представлява годно веществено доказателство и не може да се приеме за доказателствен източник,тъй като би се постигнало заобикаляне на закона.

Извън контекста на изложеното,намирам за нужно да отбележа,че дори и въпросният запис да е бил направен при спазена процедура,т.е да няма съмнение за неговата автентичност и регламентираност , то съдържанието на същия по никакъв начин не сочи на каквото и да било нарушение от страна на прокурорите,за които се твърди че са участници в същия.Това е така, тъй като въпросният разговор се провежда между наблюдаващи прокурори по дело, защитата и обвиняеми лица.Касае безспорно досъдебно производство.Ако законодателя в чл.381 и сл. от НПК да е задал правната рамка на института „Решаване на делото със споразумение“,то техническото и фактическото прилагане на този институт се осъществяват именно по този начин.Касае се за постигане на съгласие,а до такова се стига след обсъждане на правните аспекти на обвинението,вида на наказанието и последиците от самото наказание.Точно защото се касае за споразумение/съглашение ,законодателя е презюмирал налагане на наказание в условията на чл.55 от НК/презюмира се наличие на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, дори когато такива липсват/.Ако единствено на база на този запис се твърди извършено престъпление против правосъдието,то множество магистрати биха били изпаднали в същата ситуация.Тъкмо обратното в резултат от безспорно водени по надлежен ред разговори, досъдебно производство за тежко умишлено престъпление,с голям обществен интерес,за състав труден за разкриване и доказване е приключило в максимално отпимални срокове, с влязъл в сила съдебен акт.

Пълнотата на произнасянето налага изтъкване на обстоятелството,че института на чл.216 от НПК е често използван на досъдебната фаза. Прокурорът съгласно НПК е dominus litis в досъдебното производство. Като аргументи в полза на този извод могат да се приведат редица разпоредби, установяващи нови правомощия на прокурора. По силата на чл. 46, ал. 2, т. 1 НПК прокурорът ръководи разследването и осъществява постоянен надзор за законосъобразното му и своевременно провеждане като наблюдаващ прокурор. Освен това той може да извършва разследване или отделни действия по разследването и други процесуални действия /чл. 46, ал.2, т. 2/.Важно е да се отбележи и,че в престъпните състави на чл.321 от НК законодателят е

криминализирал,т.нар.предварителна престъпна дейност ,при която е достатъчно създаване на престъпно сдружение отговарящо на критериите на чл.93,т.20 от НК,за да бъде ангажирана наказателна отговорност на организатора,ръководителя и участниците.Съставомерните белези на престъплението го характеризират като типично формално престъпление и за съставомерността му не се изисква настъпване на престъпен резултат.В този смисъл доводите в сигнала,че е „налице ОПГ за данъчни престъпления,без обвинения за данъчни престъпления“ е несъстоятелно.

Задачата на съдебната власт е да решава правните спорове и да „раздава право“ съгласно действащите в страната закони. Законодателството /чл. 10, ал. 1 от ЗСВ/ предвижда като правило, че съдебното производство по наказателни дела е триинстанционно- първоинстанционно, въззивно и касационно, освен ако в закон не е предвидено друго.Според разпоредбата на чл.143 от ЗСВ всички актове и действия на прокурора могат да бъдат обжалвани пред непосредствено по-горестоящата прокуратура, освен ако подлежат на съдебен контрол. По-горестоящият по длъжност прокурор може да извършва действия, включени в компетентността на подчинените му прокурори, писмено да спира и да отменя разпорежданията им в определените със закон случаи. Писмените разпореждания на съответния по-горестоящ по длъжност прокурор са задължителни за подчинените му прокурори. Всички магистрати разполагат с т.нар. функционална независимост,произтичаща от чл.117 на Конституцията. Тази предметна/функционална независимост, не е привилегия, а последица от конституционното разделение на властите. Тя е предпоставка, обоснована с природата на основните функции на съдебната власт и потребността от отделянето й от другите власти; предпоставка е за установяване на правото в конкретния случай, което се дължи на истината и справедливостта. Тази независимост е принцип на правовата държава.При решаването на преписките и делата магистратите се водят от вътрешното си убеждение и закона. Магистратите разполагат с функционален имунитет, предназначен да гарантира единствено необходимите условия за свободното от натиск въздействие при решаване на делата и преписките,като функционалният имунитет е предназначен да им гарантира независимост, при извършване на служебните действия. В новия/сега действащ/ НПК в чл. 22 НПК е въведен основен принцип,с оглед синхронизиране на законодателството ни с европейското, а именно „Разглеждане и решаване на делата в разумен срок“.Съобразно чл.2б от ЗОДОВ във вр.чл.6,т.1 от КЗПЧОС е предвидена отговорност на държавата за дейността на органите на съдебната власт при нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок.Именно с оглед ненарушаване на това право съгласно чл.22,ал.2 от НПК „Прокурорът и разследващите органи са длъжни да осигурят провеждането на досъдебното производство в предвидените в този кодекс срокове.“ Да се твърди,че по

посочените дела известни под името „Недосегаемите“ е извършено престъпление против правосъдието е най-малкото несъответно на постигнатия резултат по тях и би било крайно необективно и дори тенденциозно.

Предвид неустановяването на каквито и да било фактически данни за извършено престъпление от компетентността на СП, по преписката следва да се откаже образуването на досъдебно наказателно производство.

Предвид изложеното и на основание чл.213, ал.1, във вр. с чл.24 , ал.1, т.1 и чл.199 от НПК,

П О С Т А Н О В И Х:

Отказвам да образувам досъдебно наказателно производство по пр. пр. № 2392/2019 г. по описа на СП поради липса на извършено престъпление и прекратявам същата.

Препис от постановлението да се изпрати на:

Георги Георгиев-Председател на гражданско движение „Боец“-гр.Видин, к-с „Падония“,бл.4,вх.3,ап.157

Препис от постановлението да се изпрати на Апелативна специализирана прокуратура за сведение.

Постановлението може да бъде обжалвано пред прокурор от Апелативна специализирана прокуратура.

08.11.2019 г. ПРОКУРОР:

гр.София /В.Маджарова/